

Roverníček

5/07

Obsah:

<u>Termíny akcí, pozvánky</u>	strana: 3
<u>Expedice do Slovinska</u>	strana: 7
<u>Proč jíme odpadky?</u>	strana: 10
<u>Palcem po Evropě</u>	strana: 12

Termíny akcí

sobota 15. 9. Softball

Zvu všechny starší 10 let na turnaj v softballe, který se uskuteční v sobotu 15. 9. 2007 na fotbalovém hřišti v Kostelci. Sraz v 15 hodin na hřišti (ve 14:30 jede do Kostelce autobus z Kyjova, stanice č. 4). Předpokládané ukončení v 17:30 hodin (autobusy z Kyjova do okolních obcí jedou v 18:20).

S sebou: sportovní oděv, svačinku, pití,....

Olda

sobota 22. 9. Cyklovýprava na Brdo

Ahoj, v sobotu 22. 9. 2007 pořádám cyklovýpravu (= výpravu, výlet na kole) na Brdo (nejvyšší bod Chřibů - 586,7 m n. m.).

Jsou zváni všichni R+R, členové i nečlenové SRKu, mladší i starší. Konkrétní trasu a další podrobnosti upřesním zájemcům později (viz: www.stud.fit.vutbr.cz/~xmatel00/cyklo/cyklo1.html).

Zajímavosti na trase:

- x rozhledna na Brdu
- x most rozestavěné Baťovy dálnice
- x hospoda na Bunči

Co je nutné vzít s sebou?

- x pojízdné kolo horské či trekingové/krosové (na silniče to nepůjde...)
- x účastníci do 18 let MUSÍ mít cyklistickou přilbu (viz. dopravní vyhláška)
- x účastníkům nad 18 let je přilba silně doporučena
- x vlastní proviant

Když budeš mít zájem, tak se, prosím, ozvi na můj mail p.matel@centrum.cz, abych věděl na koho se můžu těšit. Stejně tak se ozvi, pokud budeš mít návrh na jinou zajímavou trasu, třeba na příští akci...

S pozdravem, Lapka

Podzimní Obscura 2007

Zveme všechny zájemce na podzimní fotografický seminář:

- Téma:** Noční a večerní fotografie
Termín: 2.- 4. 11. 2007
Místo: Skautské klubovny, Pitterova 1, Praha 3
Cena: 300 Kč (v cen je zahrnuto jídlo na celý víkend, ubytování, materiál a pednášky)
Kapacita: cca 25 účastníků

Podmínka účasti: vlastní digitální fotoaparát, nezáleží na tom, zda to bude zrcadlovka nebo automat, nerozhoduje ani značka, důležité je, aby se spolu s vámi účastnil kurzu :-).

Kurz je určen **všem** zájemcům o fotografování bez ohledu na stupeň jejich fotografických znalostí. Program semináře se bude postupně upřesňován během podzimu.

Bližší informace a přihlášky:

Jitka Kamzík Vrchotová, tel.: 776 040 778

e-mail: kamzicek@seznam.cz

web: www.skauting.cz/obscura

Těšit se můžete na několik zajímavých přednášek k danému tématu. Budete mít možnost vyměnit si zkušenosti s ostatními účastníky kurzu, upravovat digitální fotografie v počítači.

Vyzkoušíte různé fotografické techniky a samozřejmě také velké noční focení Prahy.

Za Obscuru se těší: Nick, Kamzík, Chosé, Kytka

ZÁŘÍ

- 22. 9. Drakiáda pro veřejnost v Kyjově (Sketmen)
- 28. 9. Sportovní den (dětský den) v Ježově pro veřejnost (Olda)
- 29. 9. Sportovní den pro veřejnost v Želeticích (Olda)

ŘÍJEN

- 12. - 14. 10. Kmen SRKu + RKLM Partizáni (Křupka)
- 20. 10. Turnaj v hokejbale v Hýslích + návštěva střelnice v Kostelci (Olda)
- 25. - 28. 10. RAK ve Vyškově (Olda)

LISTOPAD

- 3. 11. Celodenní bojová hra, airsoft ve Chříbech (Olda)
- 9. - 11. 11. Bitva o Cinthu (dřevárna) Želetice? (Olda)
- 17. 11. Turnaj v ringu v Miloticích (Olda)

PROSINEC

- 7. - 9. 12. RAK (Olda)

LEDEN

- 4. - 6. 1. Zimní táboření (Sketmen)
- 19. 1. Zimní výstup na Klimentek (Olda)
- 25. - 27. 1. Výprava na běžky (Olda)

ÚNOR

- 2. 2. Turnaj v ledním hokeji ve Svatobořicích (Olda)
- 8. - 10. 2. RAK 3 (Olda)

BŘEZEN

- 7. - 9. 3. RAK 4 (Olda)
- 15. 3. Velká hra po Kyjově (Olda)

DUBEN

- 5. 4. Paintball v Hodoníně (Sketmen)
- 19. 4. Turnaj v lacrose ve Svatobořicích (Sketmen)
- 26. 4. Návštěva lanového centra v Brně (Olda)

KVĚTEN

- 2. - 4. 5. VIETNAM ve Chřibech (Olda)
- 10. 5. Turnaj ve fotbale a nohejbale v Ježově (Olda)
- 23. - 25. 5. Výprava na skály (Olda)
- 30. 5. Dětský den v Hýslích
- 31. 5. Dětský den v Miloticích

ČRVEN

- 1. 6. Dětský den v Kostelci
- 6. - 8. 6. Sjíždění Moravy na kánoích (Olda)

Expedice do Slovinska

Tak, po roce jsme si opět vyrazili na daleké cesty. Letos nás však naše kroky nevedly na východ, jako je Ukrajina, Rumunsko a jiné „zapadlé díry“, nýbrž do jednoho z relativně vyspělejších států EU, jako je Slovinsko.

Mercy, jakožto student klasické archeologie, se dozvěděl od svých slovinských kamarádů ze studií v Německu, že Slovinsko je nádherná země a že stojí za to to tam navštívit. Nikdo nebyl proti a tak bylo rozhodnuto.

Sobota: toho odpoledne přijeli Mercy, Soko, Lenka ze Slušovic, Jarda z Koryčan a Martina ze Strážnice do Prahy, kde jsem na ně již čekal já, Racek, pisatel tohoto článku. Noc jsme strávili u tetičky.

Neděle: je ráno, krátce po šesté, kdy vyrážíme speciálním vlakem „Jože Plečnik“ jedoucím přes Rakousko do slovinské Ljubljany. Od českých i slovinských celníků jsme si vymohli razítka do cestovních pasů, Rakušáci je nám však odmítli orazítkovat s tvrzením, že jsme v EU a že razítka nedávají. Pozdě odpoledne jsme dorazili do Ljubljany a pak ještě dvě a půl hodiny vlakem směr Koper, kde byla pro nás pro dnešek konečná. Vzhledem k tomu, že přespávání ve stanu mimo kemp je zakázáno pod hrozbou pokuty, hledali jsme a nakonec našli neosvětlený travnatý plácek poblíž málo využívané cesty, kde jsme nakonec bez nejrůznějších katastrof přečkali pod širákem noc.

Pondělí: z důvodu několika náhodných chodců se kolem sedmé ráno zpakujeme beze snídaně a jdeme zpět do města, kde se máme ještě dopoledne setkat s jednou Mercyho zdejších kamarádek, která nám pak dělala průvodkyni dvě hodiny po Koperu. Odpoledne pak valíme busem do Piranu na pobřeží Jadranského moře. Nejdřív se trochu porozhlédnem kolem a pak tradá do moře se vyrochnit. Voda byla odporně slaná, ale aspoň dobře nadnášela. Super pokoupaníčko. Slanotu jsme pak ze sebe smívali na záchodech pomocí kýblu. Někteří lidi se na nás sice dívali dost divně, ale platit Eura za sprchu se nám věru nechtělo. Po koupeli si to namíříme do nedalové restaurace ochutnat nějakou tu místní specialitku, když už jsme na té dovolené. No, za ty prachy nic moc. Mercy si dal chobotnici, která mu prý docela šmakovala. Já sem to pochopitelně ochutnal taky, ovšem „plody moře“ mě k chuti rozhodně nepřiostly. No,

ale budiž. Zkusit se má prý všechno. Slunce už zapadlo, kdy opět vyrazíme hledat nějaké to vhodné místo na přespání. Našli jsme ho na poslední chvíli, kdy pomalu začalo z mraků cedit.

Úterý: brzo ráno po snídani si to namíříme na bus zpět do Koperu a pak vlakem jedem do Bohinjské Bystrice, odtamtud pak pěšky dalších asi 8 km k Bohinjskému jezeru. Po krátkém odpočinku a důkladném rozhlédnutí, zda nás někdo nepozoruje, zalézáme do lesa, kde Soko a Jarda našli místo na postavení dvou stanů. Stany jsme ještě ani nedostavěli, když se opět spustil ced'ák. To pak byly fofry.

Středa: ráno jak malované a tak krátce brzo ráno po snídani vyrazíme do hor do Triglavského N.P. Nejdříve obejdeme jezero a poté začínáme stoupat do lesa. Po nějaké té hodině dojdeme k turistickému místu, kde se nalézají restaurace, stánky a jiné podobné podniky obírající turisty o peníze. Jako hlavním lákadlem je zde obrovský, asi 50 m vysoký vodopád Savica. Posilnění každý o tři palačinky nahazujeme naše asi 20-ti kilové batohy na naše hrby a dále pokračujeme lesní cestou do kopečka. Po chvíli se však ještě relativně mírný kopec změnil v pořádný stoupák, který měl úhel stoupaní 60 až 70°. Při pohledu z údolí by člověk nevěřil, že na této skoro skalní stěně může vést turistická stezka. Asi po čtyřech a půl hodině dost „vyfluslí“ jak pětikoruna z automatu se konečně dohrabeme na rovinku a o chvíli později se rozvalíme u Černého jezera na pořádný příjem kalorií vydaných během cesty. Poté se opět zvedáme na nohy a valíme dál do hor. Stezka vedla nádhernou krajinou, až škoda, že toho času na kochání se moc není. Rychle vyfotit a valit dál. Projdeme kolem horské chaty, kde je možnost asi za 10 Euro přespát. Za přespání je to však nad naše finanční poměry a tak se tam ani nijak nezdržujeme. Výhledy na okolní hory se nám ještě víc otevřely a foťáky valily na plný výkon. Do toho se nám ještě připletly do cesty zvědavé horské hnědé kozy. Slunce již zapadlo, začaly se nebezpečně kupit bouřkové mračna, což rozhodlo o neodkladném hledání kousku rovného místa pro postavení dvou stanů. Bylo to na poslední chvíli, neboť již s večerní pravidelností se spustil krátký ced'ák. Po večeri padáme vyčerpaní do spacáků.

Čtvrtek: počasí se bohužel zhoršilo. Zahalila nás protivná mlha a k tomu mrholilo, takže jsme přišli o další nádherné výhledy do okolí. Nějakou dobu stoupáme, pak zase sestupujeme, přidržujeme se řetězů a pro změnu zase stoupáme, dle toho, jak procházíme horskými sedly a úbočí a do toho chvílami dost prudce cedí. Po několika hodinách se dost promočení doplazíme do horské chaty Dom Planika (2401 m) pod

nejvyšší horou Slovinska – Triglav (2864 m), kde si dáváme horký čaj. K dalšímu návalu blbé nálady ještě přispělo to, že při výměně peněz na drobné okradli Jardu o 20 Euro. Z doslechu jsme se dověděli, že jsme nebyli první. Chvilama tam docházelo k ostré výměně názorů a tak se raději balíme a padáme z tama pryč. Po zorientování se si to namíříme do údolí. Z důvodu deštivého počasí si musíme Triglav odpustit. Když se však o dvě hodiny později ohlédneme zpět k Triglavu, počasí tam bylo krásné. To už vyloženě nas.... Jak postupujeme do údolí, tam se počasí opět začalo zhoršovat a poslední tři hodiny sestupu jsme šli v dešti.

Při setmění dorážíme zpět k Bohinjskému jezeru, kde v lese rozděláme stany. Noc proběhla v pohodě, jenom Mercymu v batohu dost promokl spacák, že se dal ždímat. Noc musel přežít bez něj a řádně oblečený.

Pátek: po snídani balíme věci a jdeme do nedaleké vesnice, odkud jedeme busem do Bohinjské Bystrice. Během dvou hodin volného času čekání na vlak zapadneme do nedaleké zahradní restaurace, kde se řádně posilníme a jak stánkaři na trhu si tam rozbalíme mokré věci. Po dvou hodinách již zase sedíme ve vlaku a našim dalším cílem je jezero Bled. Chvilu jsme se ometali kolem, avšak teplíčko a čistá voda rozhodly - šup do vody. O něco později jsme se u jezera setkali s dalším Mercyho kamarádem. Do závěru dne jsme jezero obešli dokola a po západu slunce zapadáme mezi křoví, kde hodláme strávit poslední noc.

Sobota: kolem sedmé hodiny ranní už zase sedíme ve vlaku a jedem do Ljubljany. Tam se trochu projdeme po městě v doprovodu s další Mercyho kamarádkou. Klid, víc kamarádů ze Slovinska už nemá. No a pak už sedáme do vlaku a valíme směr Praha. Na hranicích s Rakouskem se nám podařilo ukecat celníka o rakouské razítko do pasu. Cestu si krátíme hrama jako žolík a stupido. Do Prahy přijíždíme kolem jedenácté večer, a tak si to opět namíříme k tetičce přečkat noc.

Neděla: dnešní celý den jsme strávili cestováním dom a to doslova. V rámci ušetření peněz si totiž kupujeme jízdenku sone+, se kterou můžeme jet pouze osobníma nebo spěšnýma vlakama. Vlaky však měly nejrůznější zpoždění, nečekaly na sebe a domů dorážíme až kolem osmé večer. Jen Mercy se z toho vykroutil tím, že jel z Prahy busem do Brna. Takhle dlouho jsem z Prahy teda ještě nejel. No, a to byla taková perlička na závěr této expedice.

Výběr z fotek je k vidění na Mercyho webu www.mercy.ic.cz.

Racek (doplnil Mercy)

Proč jíme odpadky?

Rychlé občerstvení představuje v městské džungli záchranu stejně jako past. Pokusím se vám prosekát cestu na místa, kde se odpadkům neříká jídlo.

Řetězce rychlého stravování jsem nikdy nepovažovala za své životní nepřátele. Nedrásala mě amorálnost jejich chování k planetě ani mě nedráždil úsměv plukovníka Sanderse z KFC. Měla jsem sice určité pochybnosti, proč kuřecí karbanátek chutná podobně jako žínka na mytí a jak to, že zelný salát je sladký skoro jako žloutkový věneček, ale dobře. To všechno třeba patří k civilizaci a přírodě a zvykneme si na ně stejně jako na existenci hyeny skvrnitě a Jižního Města.

JUNK FOOD

Když pak před několika lety vyhráli rodiče jistého amerického chlapce soud se známým řetězcem rychlého stravování a pádným argumentem obžaloby tehdy bylo, že velká většina přísad v podávaném jídle není podle analýzy "jedlého charakteru", má povznesenost přece jen povolila. Tahle story není ani vtipná, ani praštěná, je totiž hrůzostrašná. Znamená, že rychlé občerstvení není tak trochu hříšně nezdravé, jak jsme si zvykli myslet, ale že vůbec není jídlem.

V České republice vegetují průmyslové vyvažovny pod celkem bezpečným jménem fastfood. Vždyť co je špatného na rychlosti? Svíčkovou bychom o pauze nesnědli o nic pomaleji než dva cheesburgry. Kupodivu se u nás nevžil mnohem obvyklejší název pro tento druh „jídla“, a sice junk food. Slovo junk znamená v angličtině doslova odpad a celý termín pak nezdravé jídlo bez nutriční hodnoty. Junk food obsahuje hodně soli, cukru, škrobu, konzervantů, glutamátu a aditiv (aby nám to NIC zachutnalo), ale jinak je prázdné. Vitamíny, bílkovina a vláknina v něm chybějí vlivem průmyslového zpracování na dobře skladovatelnou a levnou hmotu.

Tehdy jsem se rozhodla, že ať bude dilema polední pauzy jakkoliv těžké, času jakkoliv málo a práce jakkoliv hodně, junk food bude už navždy jen poslední možnost. Ne, nic jsem si nezakázala, ale odpověď na otázku: „Je situace opravdu tak kritická, aby bylo nutné jíst imitaci jídla?“ zněla zatím vždycky ne, ještě ne. Lákavost tohoto řešení klesla totiž na

stejnou úroveň jako žvýkat kůru nebo vybrat popelnici před domem. Pokaždé je po ruce jídlo, které je pravé, i kdyby jím měl být jen chleba s máslem. Nejde přitom o sbírání bodů pro získání řádu nejzdravějšího občana/občanky na sklonku života. Jídlo je palivo, které denně ovlivňuje náš výkon, naši náladu, ale i celkový pocit.

ČESKÁ ČÍNA

Pokud je vám styl rychlého stravování blízký, můžete použít stejný klíč. Americký oběd není jediný možný, bagety se salátem po evropsku, arabské, řecké nebo thajské občerstvení mohou být také dobré. Na konkrétní druh pokrmu ovšem nelze vydat bíanco doporučení, protože pizzu můžete sehnat „odpadkovou“ z kečupu a falešné rostlinné mozzarely, ale i kvalitní, je-li obložená třeba skutečnými rajčaty, pravým sýrem, roketou a dobrou uzeninou. Podle Wikipedie patří mezi junk food McDonald's, KFC a Pizza Hut, ale například více upmarketová Pizza Express už ne.

Podstatně méně ošizené než pizzy a hambáče bývá suši. Ostatně svou popularitu si původně v Japonsku vydobylo jako jídlo prodávané na ulici ve stánku. Zcela opačný konec žebříčku bohužel spolu s hamburgry okupuje čína v českém provedení. Nutno říct, že s podobným jídlem v jiných evropských metropolích nesnese srovnání. Čínské bufety slouží především k obchodu na principu vysoké obrátky a malých nákladů, ale rozhodně ne ke stravování. Definici junk foodu splňují víc než hodně.

Vaší pozornosti naopak velmi doporučuji rybí bufety Nordsee, které jsou v Čechách zatím pouze dva, v pražské Flóře a brněnské Vaňkovce. A pak vlastně všechna zařízení, kde se jen jídlo nevybaluje z obalů a nehází do fritůáků, ale kde ráno někdo otevře krám, vezme zástěru, nakrájí jídlo, vaří a v poledne podává. Jako třeba v tureckém bufetu na rohu pražské Opletalovy ulice. Ještě nedávno tu měli fantastické špenátové a masové pity, totiž správně po turecku borek. Jenže Albánc, který je pekl tak dobře, někam odjel. Od té doby nejsou. Odjel člověk - není borek. Snad se ještě vrátí, musela bych zase hledat tak trochu jinou restauraci.

Hana Michopulu
Převzato z Reflexu 32/2007

Palcem po Evropě

Lidé nejsou zlí, jen svou dobrotu v sobě umí někdy potlačit.

Mohl bych tak začít o čundru Evropou. Výstižnější ale bude „Palcem po Evropě“. Každý chudý dobrodruh už ví, o čem zde budu psát. Kdo není zletilý a bojí se, ať si představí něco jako prstem po mapě. Nebude tak daleko od pravdy, neboť naše pouť si tak doslova určovala svou trasu. A kdo jsme to vlastně my? My a Minka, má učitelka francouzštiny.

Málo věcí mi připomíná svobodu tak, jako bezstarostné poutě napříč světem (v tomto případě pouze západní Evropou). Každé ráno se probouzet na jiném místě, potkávat nové milé lidi různých národností a obohacovat tak sebe samého o zkušenosti některých výřečnějších.

Na cestu jsme vyrazili v pondělí, druhého července. Cíl byl Ruffec, městečko nacházející se asi sto kilometrů od atlantského oceánu mezi Poitiers a Angouleme a něco kolem 1500km vzdušnou čarou od Chřibů. Minka sem jela dělat vedoucí mezinárodního tábora zaměřeného na obnovu francouzských budov, zdí a zahrad z dvanáctého až čtrnáctého století. Pro ni to byla již sedmá cesta do této země, pro mě, nefrankofonistu, první.

Přesně za tři dny jsme se dostali skrz sychravé počasí, dvoje hranice a jeden bolavý zub až na místo plánovaného tábora – Salles de Villefagnan. Cesta byla vcelku příjemná až na pár naprosto ignorantních řidičů, jejichž chování jsem ještě nikde nezažil. Má představa o Francouzích se ale zlepšila ve chvíli, kdy jsme se dostali do vesnic a kdy jsme potkávali obyčejné lidi. To jsme se onen třetí den cesty ptali na cestu do Salles. Zaklepali jsme po jedenácté večer na okýnko, za nímž se ještě svítilo, a milý obyvatel onoho domu nám jen řekl, že vysvětlování by bylo složité. Vzal auto a zavezl nás tam.

Tábor byl samo sebou úplně jiný, než nač jsem jako skaut zvyklý. Jiný byl především ohromnými zásobami potravin, prací pouze od osmi do dvou odpoledne a množstvím volného času. Nutno dodat, že Francouzi díky své hovornosti většinou nemají problém s trávením volného času. Určitě to nemyslím zle. Francouzi umí být pracovití. Jen vše velmi

komentují a než se pustí do díla, prodiskutují svou práci ze všech možných úhlů (alespoň z pohledu francouzsky nehovořícího).

Není to tím, že by byli líní, to opravdu nejsou. Jen v práci nespěchají a někdy to i snad berou jako společenskou hru. Během tábora jsme absolvovali kousek Svatojakubské poutní cesty a výlet k Atlantiku, asi padesát kilometrů od známé pevnosti Boyard.

Možná Tě napadne otázka, cože jsem na takovém táboře pohledával já? Upřímně, kromě Minky to byla kopa zkušeností, touha poznat Francouze, „ochutnat“ jejich zemi a procvičit jazyky. Nakonec jsem se já, neoficiální člen, stal oficiálním fotografem. Nafotil jsem tři gigabajty obrázků a na konci rozdál děckám nejpovedenější na céděčku. Na svůj web, rovernicek.110mb.com, jsem, žel, umístil jen pár. Vedoucí mě totiž varoval, abych fotografie teenagerů nezveřejňoval na internetu kvůli možným žalobám ze stran rodičů. Je tam tedy zachycena naše cesta Francií, Švýcarskem a hlavně mapa celé cesty.

Tábor po necelých třech týdnech skončil. Avšak pro tři „vyvolené“ byl ukončen dříve. Proč? Jeden človíček byl překvapen, že musí pracovat a nemohl si na to zvyknout, druhá osoba si řezala žíly a teprve a třetímu, žel, umřel kamarád.

Po táboře jsme se vydali do Romans, k rodině, kde byla Minka před třemi lety na výměnném pobytu. Užívali jsme si francouzské pohostinnosti, jízdy na koních a na kolech po okolí. Navštívili jsme i Avignon, kde jsme na kajacích sjeli kousíček Rhony.

Dál jsme pokračovali přes Saint Gervais a přes Chamonix kolem Mont Blancu do Švýcarska, kde právě oslavovali státní svátek, den ustanovení demokracie. Po kopcích se rozdělávaly ohně, v každém městě i na vesnicích hrála hudba a zapalovaly se ohňostroje. Tu noc nás překvapil déšť. Jelikož jsme spali u kostelíka, zkusili jsme, zda náhodou není otevřený. Náhodou byl a my se tam asi ve dvě ráno nasoukali. Nad ránem nás probudil překvapený kostelník, který chtěl vysávat. Včera prý, naštěstí pro nás, zapomněl zamknout boční vchod. Kvůli počasí jsme se příliš nezdržovali a podnikli jsme asi jen menší výšlap do kopců.

Díky mé chabé znalosti němčiny, jsme získali pravé švýcarské koření ve fabrice v Daerstattenu zadarmo (stálo asi 160Kč). Slečna prodávající zřejmě pospíchala na pauzu a nechtěla s námi ztrácet příliš času. Následoval Dornach, centrum, řekněme, waldorfské pedagogiky. Monumentální architektura Goetheana se dvěma divadelními sály, prostory pro vernisáže a přednášky, knihkupectví a biokoutek. Koupil

jsem Mince vstupné na prohlídku. Pro ni, studentku waldorfské pedagogiky, to má větší význam než pro mě. Nakonec za mnou doběhla s druhým lístkem. Dala jí ho paní v pokladně zadarmo: „For your friend...“

Zaujal nás taky způsob prodeje potravin na vesnicích. Třeba v Daerstattenu jsme potkali ledničku a vedle ní kasičku. Stačilo si vybrat z ledničky sýr, máslo či vajíčka, sesumírovat a vhodit příslušný obnos do pokladničky. Jak prosté a v našich poměrech téměř utopické...

Zbylá cesta domů proběhla naprosto v klidu, i počasí přálo. Po pěti týdnech jsme se octli na počátku naší cesty – v Koryčanech na náměstí.

Rád bych na závěr dodal nejen to, že jsme procestovali něco přes pět tisíc kilometrů, ale i poznání, že kdekoliv na světě může být krásně. Záleží jen na nás a na lidech, kterými se obklopíme.

À bientôt, République française

Set, Minka

Další číslo by mohlo vyjít počátkem listopadu 2007

rovernicek.110mb.com

Pavel Tomášek – Set, 2007